
Tolvte Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Tolvte Søndag efter Trinitatis	4
12. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Tolvte Søndag efter Trinitatis

12. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 12. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 31. august 1941

Prædiketekst Markus 7,31-37

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P310841-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 139-144)

Tolvte Søndag efter Trinitatis.

Af hvad Grund forbød han dog sine Disciple at gøre denne skønne og stolte Gerning kendt vidt og bredt? øvede han da ikke sine Undergerninger, for at de skulde rygtes?

Nej, det gjorde han netop ikke. Han øvede dem ugerne; det var ham imod at vise Magt. Ikke engang for at Folket skulde se, hvor mægtig en Herre hans Far var, slap han sine hemmelige Kræfter løs. Atter og atter lader Beretningerne skinne igennem, hvor han kviede sig, naar Menneskers Bønner og Forventninger tvang ham til at tage Hul paa det Fond af Ordets Almagt, han laa inde med som Arv fra den Fader, der sagde Bliv Lys, og der blev Lys. Ogsaa nu tysser han paa Disciplene. Han vidste godt, at han egentlig ikke skulde gøre disse underfulde Gerninger. De fremkaldte Haab i al Evighed, Haab, som

ikke kunde opfyldes: Aarhundreder efter kunde en Stakkel høre om, hvad han gjorde ved den døvstumme i Galilæa, og sukke: Hvorfor hjælper du ikke mig? Og der var Tusinder af Stakler i Galilæa, han ikke kom i Nærheden af, og som han ikke fik Lejlighed til at befri. Hans Gerning var en helt anden end Lapperier. Derfor: ti stille, Disciple! jeg bliver kvalt i Krav om timelig Hjælp, hvis dette rygtes for vidt.

Jamen hvorfor gjorde han da overhovedet Miraklerne? Havde det ikke været en større Kærlighed af ham at vise Haardhed i de enkelte Tilfælde og sige Nej end skuffe de Legioner af Tilfælde, der siden vilde komme? Maaske. Men han *kunde* ikke vise Haardhed. Kærligheden i ham var for stærk til andet end hjælpe, naar han nu kunde det. Af Kærlighed og udelukkende Kærlighed til de lidende overtraadte han Loven om “af Tro alene” og “med Ordet alene” og gjorde det, han egentlig ikke maatte, den magtfulde Gerning. Daaden i Synlighedens Verden.

I denne hans spontane og hæmningsløse Vilje til at hjælpe, møder vi hans Sind. Kun fra Korsets Træ slaar hans Medmenneskelighed os endnu varmere i Møde end i hans Undergerninger. Hvor holdt han dog af disse Mennesker! Med deres Træk forvredne af Lidelse, af Fordummelse, af Had. Hvor maa vi elske et Hjerte, der saadan formaaede at elske!

Kære kristne Menighed, dette er din og min Frelser. Han færdes ikke længere hos os i Kødet, han behøver ikke længere at begrænse sig til de enkelte, der kan naa frem til ham. Hans Helligaand fortæller os her i vor Kæde, at enhver har nu Adgang til ham, og hans Hjerte banker lige trofast for enhver. Den Historie om den døvstumme ved Galilæas Sø, der trods hans Forbud sivede ud, er nu kendt over al Verden og har sin særlige Adresse til hvert eneste Menneske i denne Alverden. Du er ikke døv, eller er du det? du er ikke stum, eller er just det *din* Vanskelighed? Men hvad du end er, saa har du en Frelser fra alt, hvad nævnes kan af ondt.

Er dette mere end Præstesnakkerads? Nu skal vi naturligvis til at have disse aandelige Fortolkninger. At han helbreder din Døvhed, betyder, at han giver dig Øre for Evangeliets Sandhed og Salighed, at han fjerner din Stumhed, vil bare sige, at han giver dig Mod til at blive en bekendende Kristen. Den Tønde har vi nok af. Men kan De, Hr. Pastor, vise mig en eneste Krøbling, der er bleven normal ad aandelig Vej? Eller: hvorfor skal vi spille den blindes Tid med at lære ham Blindskrift, naar vi kan faa gjort ham seende af Jesus?

Hør nu, min iltre Ven, lad os nok engang gaa til Dagens Evangelium med vore Kar. Denne døvstumme, som kom Jesus paa tværs under hans Vandring, hvad ved du om, hvor længe han har staaet i denne tunge Tilstand, og hvor mange bitre Tanker, der har brændt før i hans Sjæl? Han har følt sig som Udskud, et Ler, brændt fejl i Pottemagerens Værksted, og min Gud, hvorfor kaster man de mislykkede Pottesager ud, men lader de mislykkede Mennesker leve?

Med hvilken Mistvivl har han ikke ladet sig slæbe til denne ny Mirakelmager, der var begyndt at gaa Gny af! hvem skulde kunne hjælpe *ham*? Fejl under Brændingen betyder Fejl for steds.

Hvad Evangeliet fortæller os i Dag er dette, at der, hvor denne Mand havde sin Forbandelse, der fik han sin Velsignelse. Netop det onde i hans Liv kom til at vise ham, at Gud er god. Nederlaget var Forudsætningen for hans Sejr.

Jeg har hørt mange Bønner til Gud fra Folk, der var i Nød, og jeg har set dem blive bønheørt paa de mest overraskende Maader. Jeg har oplevet, at Mennesker har faaet nøjagtig det, de har bedt om, og jeg har oplevet, at de er bønheørt paa en helt anden Maade, der blot gjorde dem endnu lykkeligere, og jeg har ogsaa set, at det var, som om de slet ikke blev hørt, og netop Guds strenge Tavshed blev de Mennesker til den dybeste Rigdom. Og jeg har oplevet Sind, der af en afslaaet Bøn blev gjort fornægtende og tvivlende og spotske, eller Sind, der efter en opfyldt Bøn vendte tilbage til Utaknemmelighed og revnende Ligeledhed.

De bragte til Jesus en døv, som ogsaa vanskeligt kunde tale. Og Jesus tog ham afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge og saa op til Himlen. Hvad har den Syge tænkt: Hvad skal al det Hokusfokus til? Og hvad har Tilskuerne i Frastand tænkt? De overtroiske har set Besværgelser i det, og de andre har lugtet Suggestion, eller hvad de kaldte det dengang. Men Jesus vidste nok, hvad han gjorde; kunde han ikke tale til den døve, saa maatte han henvende sig til de Sanser, der var i Behold, for at Opmærksomheden kunde spændes og Troen gry. Da Stunden var inde, raabte han sit mægtige Effata, og den Helbredte fornå, og de forstod det alle, at Han er den, der gør alle Ting vel.

At naa frem til Kristus betyder, at det meningsløse i Tilværelsen faar sit Grundskud. Hvor har jeg ofte hørt enfoldige troende udbryde, naar et eller andet skete, som vi andre syntes var ondt og kun ondt: Det her skal nok være godt for noget. Selv i det dybeste Mørke aner de Lys. Ikke blot saadan, at der midt i alt det sorte dog glimter en Straale, men saadan, at selve Mørket er et Stadium af Lys.

Han tog ham afsides fra Skaren. Saadant et lille banalt Ord som afsides — hvor faar det Vægt, naar det findes i den hellige Skrift! Der er *de* Kristne, som har gjort just den Erfaring, at naar Sorger og Skuffelser, naar Svigten, deres egen og andres, havde rykket dem ud af deres sædvanlige Livs Trummerum og givet dem ledige Hænder og lange Timer, da dagedes det omsider for dem, at det var selve Kristus, der havde taget dem afsides. “Han lagde sine Fingre i hans Øren, spyttede og rørte ved hans Tunge” — ja, de sansede, at han handlede meget underligt og uforstaaeligt med dem. Men de gav sig ind under hans Behandling; jo mere gaadefuldt det faldt dem, hvad han gjorde ved dem, des inderligere troede de ham. Og der kom den Dag, da deres Tro fik Ret, og deres Tunge bekendte: Han er den, der gør alle Ting vel.

Kanoners Torden og Bombers Drøn er ved at gøre al Menneskeheden døv, og Lidenskabens Krampe ryster den, saa Talens Brug er den nægtet, og den stammer paa Forbandelser og Løgne. Vi længes, længes raadvildt, med Øjne, der svier af at stirre, og fordi de ikke længere kan græde, vi længes efter det Menneske, den Nation, den Aand, der kan bringe denne arme Menneskehed hen til Frelseren. Vi ved, at Han venter, rede til, saa saare det blot er muligt, at gøre sit Kærligheds Under, saa den døve skal kunne høre Sangen om Livets Mening, og den stumme skal løfte sin Stemme til at deltage i Lovsangen om, at *Han* gør alle Ting vel.